

To byla ta jediná věc, která Vojtu trápila.

V ulici Pod Pecí ho z těchto chmurných úvah vytrhla divná scéna. U chodníku, jen pár metrů před ním, zastavil tmavě modrý automobil a z jeho zadních dveří se ven vysoukal kluk zhruba ve Vojtově věku. Byl ale znatelně menší i hubenější, nezdravě bledý, na očích měl brýle a na hlavě mu jak oheň svítily rudé vlasy. Kluk zabouchl dveře auta a s pohledem upřeným na chodník se vydal k domovním dveřím. Z místa řidiče rychle vystoupil asi čtyřicetiletý muž s igelitovou taškou v ruce a hnal se za klukem.

„Jindro, počkej,“ volal na něj. „Zapomněls ty knížky.“

Jindra od muže tašku přijal a poděkoval, do očí se mu však nepodíval. Dokonce si ani nevšiml, že mu podává pravici na rozloučenou.

„Ahoj,“ řekl tedy muž rozpačitě a těsně předtím, než za Jindrou bez jakékoliv odpovědi zapadly dveře domu, přidal ještě: „A pozdravuj mámu!“

Pak si jen povzdechl, pokrčil rameny, nastoupil do auta a odjel.

Vojta udělal pár kroků a bezmyšlenkovitě se podíval na zavřené dveře. V jejich zamřížovaném okénku spatřil Jindrův obličej. Byl přitisknutý na sklo a smutně sledoval odjíždějící vůz. Na okamžik se jeho pohled střetl s Vojtovým, pak se rychle otočil a vyběhl po schodech pryč.

Ani jeden z kluků v tu chvíli netušil, že se jejich osudy brzy spojí v tom nejpodivnějším dobrodružství, které kdy v životě zažili, a že při něm budou dokonce společně čelit nebezpečí smrti, odkázáni pouze jeden na druhého.

2/ Vojta zachraňuje Jindru

O pár dní později se cesty obou kluků, Vojty a Jindry, opět zkřížily, tentokrát však za poněkud dramatičtějších okolností. Bylo už po vyučování, Vojta se ještě zdržel v šatně, kde se mu z nedovřené aktovky vysypaly učebnice, a tak vyšel ven jako poslední.

Když míjel bránu školního hřiště, zaslechl odtamtud hlasy. Zastavil se a poslouchal.

„Musil, Musil, hodně zkusil,“ posmíval se kdosi.

„Nakonec i brečet musil,“ přidal se druhý.

Vojta opatrně vykoukl zpoza brány a spatřil tři kluky z nejvyššího ročníku, jak strkají do onoho zrzka, kterého si pamatoval z ulice Pod Pecí. Ten mezi nimi bezmocně lítá ze strany na stranu a občas upadne na zem. Při jednom takovém pádu přišel o brýle a ani neměl možnost si je sebrat. Vojta se dlouho nerozmýšlel. Před sebou měl vrstevníka, kterému ubližovali čtyři starší a silnější kluci. Jiný kluk než Vojta

by si možná řekl, že se ho to netýká, a šel by dál svojí cestou. Ale Vojta věděl, že se musí zastat slabšího, že mu musí pomoci. Na přímou bitku si přeci jen netroufal, a tak zvolil lest.

„Kluci, kluci, nechte toho,“ začal volat a rozběhl se k nim.

„A hele, Kodym,“ komentoval jeho příchod pihovatý vůdce party, o němž Vojta náhodou věděl, že se jmenuje Rančák. „Co tu chceš?“

„Nechte ho. Máte průšvih.“

„My? Snad tady mladej Musil, ne? Nechtěl nám dojít pro cigára. A tak se mi zdá, že bude mít doprovod. A to přímo našeho atletického mistra světa v muší váze.“

Starší kluci se jako na povel zasmáli, Jindra využil chvilky oddychu, rychle se shýbl a sebral ze země svoje brýle. Když se zase narovnal, bylo vidět, že má slzy na krajíčku.

„Počkejte,“ nevzdával se Vojta a vytáhl svůj trumf. „Máte jít za ředitelem.“

Smích surovců přestal, jako když utne.

„Co to kecáš?“

„No fakt. Viděl vás z okna, tak mě poslal za váma, že za ním máte jít.“

„Tak to je průšvih, zdrháme, ne?“ řekl čahoun v kostkované košili, který právě držel Jindru za límec. Rančák jej však zastavil zdvižením ruky.

„Počkat, počkat. Něco mi tu nehraje,“ řekl s pohledem upřeným na budovu školy. „Pokud vim, tak ředitelna má okna na druhou stranu, ne?“

„To jo, ale on byl zrovna v učebně přírodopisu, kde se instaluje ta nová promítačka. Pomáhal jsem při tom. Proto mě za váma poslal. Máte za ním jít. A hned.“

„Poznal nás?“ chtěl ještě vědět Rančák.

„To nevím, ale máte...“

„Tak berem roha!“

Po tomto zbabělém pokynu se všichni trýznitelé otočili jako na obrtlíku a v příští vteřině už po nich nebylo ani vidu, ani slechu. Vojta s Jindrou na hřišti osaměli.

„Díky,“ řekl Jindra, „to bylo chytré.“

„Poznal jsi, že jsem si to vymyslel? A jak?“

„Učebna přírodopisu má přece taky okna na opačnou stranu.“

„Nojo, v tom rozčilení jsme si to neuvědomil. A oni našťestí taky ne.“

Oba kluci si pak potřásli rukou.

„Já jsem Vojta.“

„Jindra.“

„Já vím. Jednou už jsem tě viděl. Tehdy, jak tě přivezl ten pán...“

„To byl táta,“ řekl Jindra, ale díval se přitom stranou. Bylo zjevné, že by se raději bavil o něčem jiném.

„Chceš doprovodit?“ zeptal se proto Vojta. „Kam máš namířeno?“

„Do knihovny. A budu rád, když půjdeš se mnou.“

Jindra vykročil automaticky stejným směrem, kterým zmizela Rančáková parta, ale Vojta jej zadržel.

„Počkej, půjdeme radši zadem, po starých schodech a pak kolem koupaliště. Rančákovcům to brzo dojde a možná se vrátí.“

Cesta vedla malou zahrádkářskou kolonií. Asfalt pod nohama se jim brzy změnil v úzkou štěrkovou cestičku, a ta je dovedla až ke starým kamenným schodům s nakloněným rezavým zábradlím. Jednotlivé schůdky byly hustě zarostlé plevelem, zdálo se, že moc lidí tudy nechodí. Kluci pomalu scházeli dolů a přitom hleděli na Klárov, který měli před sebou jako na dlani. Jindra se zvědavě ptal na jednotlivé dominanty této čtvrti, ve které byl nový, a Vojta mu vše ochotně popisoval.

„Tamhle to je komín starý cihelny, ta už je dávno opuštěná. Ta věž je od kostela svatý Kláry, co je na náměstí. A vidíš tamhle vzadu tu vysokou dlouhou střechu? To je tribuna na stadionu Slovanu. Tam chodím.“

„A co je tamhle ta strouha?“

„Strouha? Ty jsi dobrý! To je Hamerský potok. V půlce Klárova najednou mizí pod zemí a odtéká bůhví kam.“

„A tyhle skály vlevo?“ ukázal Jindra na zarostlý svah po své levici.

„To jsou prostě jen skály. Dřív se tam těžil písek, teď to všechno zarůstá. Nahoře je ještě park, ale ten je zanedbaný. Žije v něm jen pár bezdomovců.“

„Br, být tak bez domova, nemít kam jít, to bych nechtěl.“ Když byli asi v půlce schodů, ozvala se náhle siréna, jejíž pronikavý zvuk zaplnil celé okolí.

„Co to je?“ zeptal se Jindra.

„To je ze stavby. Naproti parku staví nový sídliště a lámou tam skálu. Počkej, za chvíli bude výbuch.“

Skutečně, krátce nato se ozvala ohlušující rána. Zem pod nohama se jim zachvěla a oba kluci se mimoděk přikrčili a zakryli si hlavu.

„Vypadá to, že se tu nenudíte,“ řekl Jindra, když bylo konečně po všem.

„To ne. A odkud ty jsi vlastně přišel?“

„Ale tak,“ zamumlal Jindra a neurčitě mávl rukou někam směrem za Klárov, „z města.“

V družném hovoru spolu pak oba kluci došli až ke knihovně, kde se rozloučili. Jindra ještě jednou poděkoval Vojtovi, že ho zachránil před Rančákovou partou a také za to, že mu představil Klárov.

„Kdybys cokoliv potřeboval, můžeš přijít za mnou,“ odpověděl mu Vojta.

Tuto větu řekl spíše mimoděk, jen jako nezávazný slib, kterým chtěl svého nového kamaráda povzbudit. Nemohl vědět, jak brzy bude jeho nabídka využita a k jakým koncům to povede.